

har sagt, hvad der har været af meningsmålinger, har det også været helt klart, at det store flertal af danskere var sympatisk indstillet over for, at vi fik en række tidligere østeuropæiske lande med ind i EU.

Derfor synes jeg da også, at det er et kedeligt signal at sende til de ti nye medlemslande, at vi nu er røget ind i en krise. For uanset hvordan vi vender og drejer det, må vi konstatere, at vi står i en krise i øjeblikket. Der var et klart nej i Frankrig, der var et markant nej i Holland, og det har selvfølgelig bragt os i en krise.

Det er klart, at det er vores opfattelse, at franskmændene og hollænderne skal have mulighed for at formulere et svar på, hvordan de selv fortolker det nej. Samtidig vil jeg også sige: Vi er jo også medlemmer af EU, og vi har også en forpligtelse til ikke at forværre en krise, så tingene begynder at desintegrere. Det synes vi i hvert tilfælde ville være yderst problematisk.

Samtidig er det klart, at vi selvfølgelig ikke kan gennemføre en folkeafstemning, medmindre det er klart, hvad vi stemmer om, og at det, vi stemmer om, har en mulighed for at blive realiseret. Så enkelt kan det vel siges.

Men vi har altså ikke mere hast, end at vi ønsker at afvente det europæiske topmøde, der er om 10 dage, for vi må sige, at det også er rimeligt, at regeringscheferne i Europa får mulighed for at sætte sig sammen for at finde en vej ud af den krise, man er røget ind i med de to nejer og med den engelske udskydelse af den lov, der skulle gøre det muligt at gennemføre en folkeafstemning i Storbritannien.

Vi har i denne her proces også sagt, at når vi ser på de nejer, der er faldet, så er vi jo godt klar over, at der er mange forskellige årsager til dem, ligesom der ville være det i Danmark, hvis man stod i den situation. For der er trods alt forskel på Dansk Folkepartis nej og Enhedslistens nej, det må man jo sige.

Sådan er det også i Frankrig. Der er et yderste højre, som ønsker en klar nationalisme, som ønsker desintegration, og som ikke ønsker, at man skal arbejde sammen i fællesskab og også løse nogle problemer i fællesskab. Så er der en venstrefløj, som man, hvis man skal oversætte eller fortolke det, må sige er bange for den høje arbejdsløshed, frygter den sociale sikring, men desværre også, må man sige, har nogle protektionistiske tilbøjeligheder i sig.

For os at se er der kommet to klare signaler ud af det her:

Det ene er, at rigtig mange mennesker oplever, at der er for langt fra der, hvor de står, og de problemer, de oplever, til EU's top. Man kan sige, at det er et demokratiproblem, og det skal vi selvfølgelig tage alvorligt – dybt, dybt alvorligt. Derfor mener vi, at en af de ting, der skal meget højt på EU's dagsorden i den kommende periode, er det, man kan kalde folkeliggørelsen eller mindskelsen af afstanden mellem top og bund i EU.

Det er jo ikke noget, der bare ordnes med et snuetag. Ironisk nok kan man sige, at den her forfatningstraktat har været gennem en meget længere demokratisk proces end nogen som helst tidligere traktat, vi har oplevet, men alligevel er der sendt en melding om, at folk oplever, at der er for lang afstand.

Det andet er det, jeg vil kalde det sociale Europa. Vi har sagt undervejs i denne her proces, at vi mener, det skal prioriteres meget højt på EU's dagsorden som et spørgsmål om at få større klarhed om, at det sociale Europa er noget, vi værner om. Vi mener, det er positivt, at man kan bevæge sig over grænser, vi mener, det er positivt, at man er kommet tættere på hinanden, men vi mener naturligvis også, at det er vigtigt, at den sociale sikring, de sociale regler, det har taget årtier at kæmpe igennem for arbejderbevægelser og mange andre, også beskyttes. Der vil jeg godt bruge servicedirektivet som eksempel.

KL 16.30

Det er sagt mange gange, at servicedirektivet for så vidt er uafhængigt af forfatningstraktaten, og det er fuldstændig rigtigt, for det er jo fremlagt på grundlag af Nicetraktaten, den traktat, som nejsigerne hellere vil have end forfatningstraktaten. Men ikke desto mindre må man jo sige, at det er uhyre vigtigt, at vi får ændret det servicedirektiv, så vi får slået fast, at det er værtslandets principper, vi baserer det på, og det er det af flere årsager. Det er det, fordi vi ikke vil ud i en situation, hvor vi socialt konkurrerer mod hinanden i Europa. Vi vil heller ikke ud i den uhyre problematiske situation, vi kunne komme i, hvor man i et land skal have 25 forskellige regelsæt, der gælder, når man handler med serviceydelser. Og så mener vi i øvrigt også, at det vil være dårligt for virksomhederne, fordi det faktisk vil føre til unfair konkurrence.

Vi har i det her sagt til regeringen, at vi meget gerne vil have en forhandlingsløsning. Det står vi helt fast på, og vi tror på, at vi kan få en forhandlingsløsning om servicedirektivet. Og vi